

ZORIONA

«Askuez be, zoriontsule Oña emen Ampere jatorritik, it-obi gausa ezarria gura izan ezazan leak.

Baño, zer da — irakurle malte — zoriona?

Baizuentzat, gusien zera ia inik egundo izan ezako izan. Aldiaren liburu edegia, izandean gonuziaz eta zoriontsulek orainera inoz eldu barik, nozua erabili oi dogua ezte gaurer.

Nik, orraitino, zorion ori zeure eskuan daukazula diotzen. aundi bai iragariz.

Zoriona: ez da, ezelan be, aurkitzekoa, norberak egitea danda baño. Barrunik yatorku, ez kanponik.

Bai, egia diotzui: bizko opa dozun Zoriona, ez biltatu or zeugan bai doroazu. Zetan, baño? On eta gurea danda, nozua erabagi zindoa ariturik, begira beñ ia nun nai argi orren. Ez zera mutuko. Orrez ganera, lagundu beste suparatu be, alegitza, izak berez dauan garraziasuna zerbait arindu ia leguniztu. Egin badagizu, uste on izan, zure zoriona askoz lelor, dizuten aberatsago izango yatu.

Zoriontsu izateko, ez egiozu ez daukazunari begiratu, dauk zuna ondo gorde ia erabili baño.

Askuen ustez, aberats izan ezkeru, zoriontsu gara. Baño da egia; onakoak ara orduko, arduaz batera jan beak ebea egite orrazturik, bai dabe aurkitzen. Zoriona ia egite onak, ezin berandu geinkez. Izan be, aberats baten iruzur eta kezkarik mingorizena, zoriona diruz erosi ezina da. Naita asko euki, ezin eskuratu: or be ezien mina.

Ba dogu oraindik beste bide oker bai be zoriona geugentzela guzur bidea. Gizon erkin, gaizto ia galduak dabilza bide orrengan. Goiz edo berandu, nai ia ez, amiltegira doroa onek: leza illun ekoanean beñ itsu izatera.

Auxegaitik diotzui, irakurle malte: Zoriona ez da burutza leiatsu baten azkena. Laster aurkituko dozu, ia errez bidez zabilzela ondo ibiltan ba dakizu. Egun guztiak, zure egunbeak guztiak, gozotasun-usahez josita dagoz. Txastatu egizu gozotasun ori!

Gizonaren eriotza dan pekatuik alde egizu. Pekatuak, be Jainko-bizitza kentzen dauza, ia barrua kezkar be. Zabilza beñ Jainko-bideik. Or zuretzat, zorion belea.